

УДК 37.041+378.09:687.016(477)
DOI <https://doi.org/10.32840/1992-5786.2021.77-2.24>

О. Л. Тригуб

викладач кафедри дизайну
факультету мистецтв
ВП «Миколаївська філія
Київського національного університету культури і мистецтв»

СТРУКТУРНІ КОМПОНЕНТИ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ ДИЗАЙНЕРІВ ОДЯГУ ДО САМООСВІТИ

У статті обґрунтовано зміст та структуру готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти. Одним з основних завдань модернізації системи вищої професійної освіти є підготовка професійно компетентних та самостійних фахівців, здатних адаптуватися в складних соціокультурних умовах. У світлі сучасних вимог до випускника, які складаються під впливом ситуації на ринку праці, проблема формування готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти стає особливо актуальною. Традиційний погляд на зміст навчання, його роль і місце у підготовці майбутніх дизайнерів одягу потребують суттєвої переоцінки та уточнення. Нині вища художня освіта має орієнтуватись на особистість із розвиненим творчим мисленням, здібну до самозміни, самовдосконалення та саморозвитку. Однак насправді більшість студентів не вміють правильно організувати власний саморозвиток та самоосвіту. Визначено структуру готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти на основі аналізу специфіки реалізації міждисциплінарних зв'язків у мистецьких закладах вищої освіти, яка включає мотиваційний, когнітивний, діяльнісний та рефлексивний компоненти. Розглянуто основні підходи до визначення сутності поняття «професійна готовність».

Запропоноване авторське визначення терміна «готовність до самоосвіти майбутніх дизайнерів одягу», що окреслюється як комплексне особистісне утворення, механізмом якого є розвиток діалектичного мислення, яке дає змогу переробляти інформацію з різних дисциплін, узагальнювати її, систематизувати і класифікувати для вирішення професійних завдань і оволодіння загальнокультурними і загальнопрофесійними компетенціями.

Визначено, що формування готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти конкретизується такими завданнями: врахування індивідуальних якостей особистості майбутніх дизайнерів одягу; формування позитивного і зацікавленого ставлення до самоосвіти та самовдосконалення; формування в майбутніх дизайнерів одягу адекватної самооцінки сформованості готовності до самоосвітньої діяльності, власних здібностей, бачення перспектив для реалізації індивідуальних можливостей особистості в професійній самореалізації; формування здатності до самостійного застосування осмислених знань, переконань і принципів діяльності.

Таким чином, формування готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти є педагогічно організованим циклічним процесом, у якому відбувається постійне осмислення власних потенційних здатностей як професіонала своєї справи.

Ключові слова: *готовність, самоосвіта, професійна готовність, майбутні дизайнери одягу.*

Постановка проблеми. Одним з основних завдань модернізації системи вищої професійної освіти є підготовка професійно компетентних та самостійних фахівців, здатних адаптуватися в складних соціокультурних умовах. У світлі сучасних вимог до випускника, які складаються під впливом ситуації на ринку праці, проблема формування готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти стає особливо актуальною. Традиційний погляд на зміст навчання, його роль і місце в підготовці майбутніх дизайнерів одягу потребують суттєвої переоцінки та уточнення. Нині вища художня освіта має орієнтуватись на особистість із розвиненим творчим мисленням, здібну до самозміни, самовдосконалення та саморозвитку. Однак насправді більшість студентів не вміють правильно організувати власний саморозвиток та самоосвіту.

Особливості та ефективність професійної підготовки майбутніх дизайнерів одягу залежать від відповідності змісту освіти запитам професійної сфери і потребам суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У численних науково-педагогічних дослідженнях та методичній літературі зустрічаються різні підходи до визначення готовності фахівців-педагогів до професійної діяльності в її різних варіантах. Із позиції значної кількості науковців «*готовність*» є інтегральною педагогічною дефініцією і формується в системі суспільно корисної діяльності [2; 4; 7; 9]. Здійснений аналіз численних досліджень показав, що в науці немає однозначної позиції щодо визначення дефініції «*професійна готовність*», існує значна кількість різних підходів до проблеми про-

фесійної готовності й обговорюються різноманітні її аспекти.

Так, варто виокремити кілька основних підходів до визначення сутності поняття «професійна готовність»: функціональний і особистісний підходи, теорії діяльності (залученість у діяльність) і професійної освіти. Якщо в межах *функціонального підходу* дослідники розглядають професійну готовність як особливий психологічний стан [6, с. 68], то в межах особистісного – як систему властивостей і станів особистості, а також індивідуально-особистісних якостей [8, с. 382]. Згідно з теорією діяльності для досягнення професійної готовності майбутній фахівець має володіти професійними функціями і сукупністю ставлень до діяльності [9, с. 144]. Отже, готовність до професійної діяльності визначається сукупністю професійно зумовлених вимог, які відображають психологічну, психофізіологічну і фізичну готовність до діяльності, а також науково-теоретичну і практичну.

Мета статті – зміст та структура готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти.

Виклад основного матеріалу. Готовність є фундаментальною умовою успішного виконання будь-якої діяльності. Вона полягає в збереженні емоційно-позитивного фону, уваги, пам'яті, сприяє здійсненню швидких раціональних дій. Готовність, тим самим, сприяє швидкому і правильному використанню знань, досвіду, особистісних якостей, забезпечує їхній контроль, перебудову діяльності у вияві перешкод.

Як доцільно зазначає С. Алексєєва, готовність майбутніх дизайнерів до професійної діяльності є передумовою їхньої ефективної діяльності та охоплює різного роду установки на усвідомлення дизайнерських завдань, моделі імовірнісної поведінки дизайнера, знання специфічних способів діяльності, оцінку власних можливостей відповідно до майбутніх труднощів тощо [1, с. 21]. Тобто готовність до професійної діяльності передбачає персоніфікований результат освітньої програми в багаторівневій освіті в художніх закладах вищої освіти, здатність і вміння суб'єкта виконувати певний вид професійної дизайнерської діяльності.

Підтримуємо ідею У. Аристової про те, що професійна готовність до діяльності є не вродженою якістю, а результатом спеціальної підготовки, що охоплює: сукупність фахових знань, розвиток основних психічних функцій, професійну спрямованість освіти, виховання і самовиховання, професійне самовизначення [3, с. 18]. З огляду на це готовність до будь-якої професійної діяльності охоплює такі особистісні якості: позитивне ставлення до професійної діяльності; наявність сприятливих психічних станів для виконання професійної діяльності; значний запас знань, умінь і навичок щодо здійснення основних професійних функцій.

Отже, в мистецьких закладах вищої освіти закладається база необхідних знань для реалізації професійної діяльності, яка надалі має вдосконалюватися. У таких умовах формування готовності до самоосвіти в навчанні стає особливо актуальним у підготовці майбутніх дизайнерів одягу, оскільки дає змогу їм самостійно компенсувати недостатність знань, необхідних для професійного зростання. Готовність до вирішення різного роду дизайнерських завдань вимагає від майбутніх дизайнерів одягу наявності прагнення до самовдосконалення, вияву самостійних дій у мінливих умовах, здатності до систематичного самостійного освоєння матеріалів навчання. Тому успіх самоосвіти безпосередньо залежить від таких чинників усвідомлення майбутніми дизайнерами одягу необхідності набуття додаткових знань: уміння планувати і передбачати послідовні кроки в пошуку відповідей на виникаючі запитання; вміння здійснювати відбір із раніше засвоєних знань, актуалізувати їх і співвідносити з вирішуваною проблемою; бажання знайти відповіді на питання, необхідності пізнання нового; створення умов для реалізації потреби в самоосвіті.

З нашої позиції розвиток умінь і навичок самоосвітньої діяльності визначає *готовність до самоосвіти*, сприйняття змін, що виникають у світі нових дизайнерських знань. Загалом готовність до самоосвіти, як доцільно зазначає Є. Антонович, формується в межах спеціальної технології організації самостійної навчальної діяльності й означає здатність виявляти прогалини у власних знаннях й уміннях, формулювати запит на інформацію, оцінювати необхідність тієї або іншої інформації для власної діяльності, здійснювати інформаційний пошук із використанням різних засобів, отримувати інформацію з джерел різних видів, представлених на різноманітних носіях [2, с. 208].

Готовність до самоосвіти майбутніх дизайнерів одягу, на думку С. Захарової, ґрунтується на досвіді самоосвітньої діяльності, прагненні студента розширити власний освітній потенціал, підвищити конкурентоспроможність на ринку праці. Тому роль мистецьких закладів вищої освіти у формуванні ціннісного ставлення випускників до самостійної діяльності, в усвідомленні особливої значущості готовності до самоосвіти для безперервного професійно-особистісного розвитку багаторазово зростає.

Таким чином, формування готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти конкретизується такими завданнями: врахування індивідуальних якостей особистості майбутніх дизайнерів одягу; формування позитивного і зацікавленого ставлення до самоосвіти та самовдосконалення; формування в майбутніх дизайнерів одягу адекватної самооцінки сформованості готовності до самоосвітньої діяльності, власних здібностей,

бачення перспектив для реалізації індивідуальних можливостей особистості в професійній самореалізації; формування здатності до самостійного застосування осмислених знань, переконань і принципів діяльності.

Розглядаючи освіту в системі факторів професійного самовизначення, О. Джура трактує готовність до самоосвіти як сукупність різних компонентів: мотиваційно-цільового, змістовно-операційного, технологічного та оцінювально-рефлексивного, які характеризуються нерівномірністю розвитку і взаємозв'язком, оскільки зміна одного з них є умовою розвитку будь-якого іншого. Так, мотиваційно-цільовий компонент готовності характеризується особистісними і професійними цінностями, процесом постановки цілей, які спонукають до саморозвитку та самовдосконалення. Змістовно-операційний компонент є системою наукових знань, умінь і навичок, оволодіння якими сприяє різнобічному розвитку особистості майбутнього фахівця. Технологічний компонент визначає умови впливу на професійний саморозвиток, а оцінювально-рефлексивний містить у собі об'єктивну оцінку, здатність критично оцінювати власні досягнення, результати, вміння проводити само-рефлексію в процесі саморозвитку [7, с. 104].

Як структурні компоненти готовності особистості до самоосвіти А. Ашеров та В. Логвіненко виокремлюють такі структурні компоненти: когнітивний компонент, що охоплює уявлення і поняття щодо сутності, методів і форм самоосвіти, структуру, особливості, умови діяльності; мотиваційно-ціннісний компонент як система цілей, установок, потреб, мотивів самоосвіти; діяльнісний компонент, що відображає оволодіння прийомами й операціями самоосвітньої діяльності, способами пошуку, відбору та обробки інформації, необхідної для самовдосконалення; рефлексивний компонент, який передбачає самоаналіз ситуації професійного розвитку, самооцінку особистісно-професійних якостей і компетенцій, саморегуляцію процесу їхнього вдосконалення [4, с. 111].

З урахуванням специфіки самоосвітньої діяльності, в структуру готовності до самоосвіти І. Єременко включає такі компоненти: мотиваційно-смысловий, когнітивний, організаційно-діяльнісний, оцінювально-рефлексивний. Мотиваційно-смысловий компонент передбачає потребу в самоосвіті, визначає позитивне ставлення й інтерес до самоосвітньої діяльності, забезпечує наявність самомотивації й усвідомлення особистої та соціальної значущості самоосвітньої діяльності. Когнітивний компонент має на увазі наявність системи знань (загальноосвітніх, предметних і професійних), умінь і навичок самоосвітньої діяльності, готовності і здатності до безперервної самоосвіти. Організаційно-діяльнісний компонент відображає володіння знаннями і вміннями пла-

нувати, організовувати і регулювати самоосвітній процес, використовувати сучасні методи пізнання, застосовувати результати самоосвітньої діяльності в конкретних ситуаціях дизайнерської діяльності. Рефлексивний компонент окреслює здатність до самоаналізу і самооцінки [11, с. 100].

Беручи до уваги все вищевикладене, *готовність до самоосвіти майбутніх дизайнерів одягу* розглядатимемо як комплексне особистісне утворення, механізмом якого є розвиток діалектичного мислення, яке дає змогу переробляти інформацію з різних дисциплін, узагальнювати її, систематизувати і класифікувати для вирішення професійних завдань і оволодіння загальнокультурними і загальнопрофесійними компетенціями.

Таким чином, спираючись на концептуальні підходи до феномена «готовності», на основі результатів теоретичного дослідження, виконаного на основі аналізу наукових джерел, присвячених вивченню сутності поняття «готовність до самоосвіти», визначаємо структуру готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти як динамічне системне інтегративне утворення, що охоплює такі компоненти: мотиваційний, когнітивний, діяльнісний і рефлексивний (рис. 1).

Так, *мотиваційний компонент* передбачає формування мотивації у студентів до самоосвіти, інтересу до самостійної роботи, для самовдосконалення та самореалізації, спрямованості на організацію пізнавальної самоосвіти в майбутній дизайнерській діяльності, усвідомлення самоосвіти як особистісної та професійної цінності. *Когнітивний компонент* готовності до самоосвіти відображає ґрунтовні загальноосвітні, предметні і професійні знання і вміння особистості; здатність до рефлексії, володіння методами наукового пізнання (аналізу, синтезу, узагальнення, абстрагування, порівняння тощо). Практичну реалізацію отриманих знань у професійній діяльності забезпечує *діяльнісний компонент*, тобто осмислена система дій, прийомів, методів, спрямована на досягнення цілей самоосвіти, вміння здійснювати розумові дії та операції, вміння особистості працювати з різними джерелами інформації. Цей компонент передбачає розвиток у майбутніх дизайнерів одягу здатності до саморозвитку, самовдосконалення, професійного та особистісного зростання в процесі виконання професійних функцій, наявність творчого потенціалу особистості. Результат готовності до самоосвіти відображає *рефлексивний компонент*, який передбачає самоаналіз, самооцінку самоосвіти, а також визначення майбутніми дизайнерами одягу конкретних шляхів самовдосконалення, що є своєрідною спонукою для подальшої самоосвітньої діяльності.

Зупинимось детальніше на компонентах готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти та їхньому змісті. *Мотиваційний компонент*

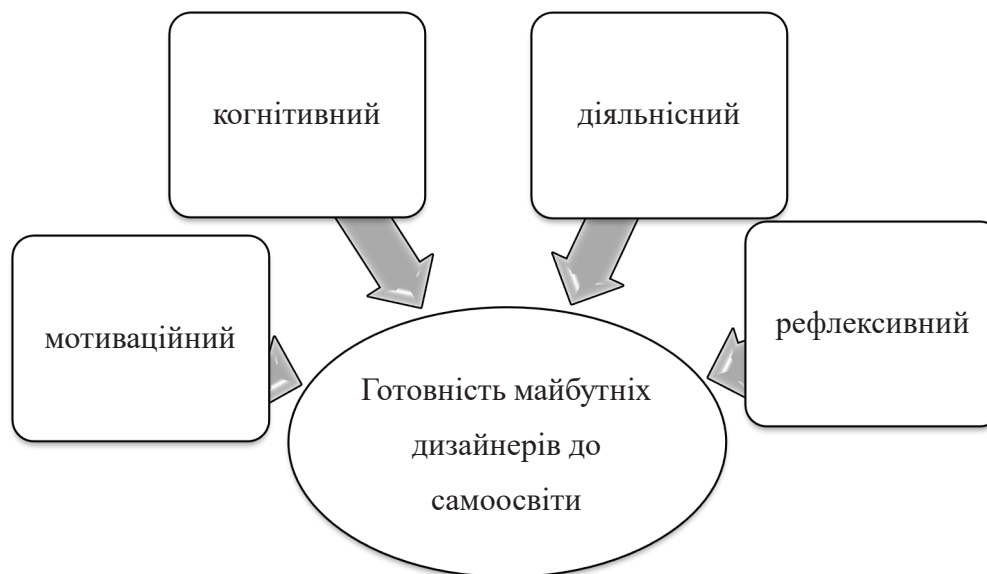

Рис. 1. Структурні компоненти готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти

становить основу готовності до самоосвітньої діяльності. Його зміст передбачає усвідомлення студентом соціальної та особистісної значущості неперервної професійної освіти і самоосвіти, позитивне ставлення до самоосвітньої діяльності, наявність потреб та мотивів її здійснення, прийняття особистісного і професійного самовдосконалення, саморозвитку як цінності. Основна функція цього компонента – спонукальна, мотивуюча і ціннісно орієнтована. Отже, потреби, мотиви, ставлення майбутніх дизайнерів одягу визначаємо найважливішою характеристикою їхньої мотиваційної готовності до самоосвіти – спрямованість особистості на безперервний професійний саморозвиток, самовдосконалення.

Однією з характерних тенденцій сучасної педагогіки є орієнтація на загальнолюдські моральні цінності, звернені до самості особистості, її потреби діяти самостійно й автономно. Таким чином, самоосвіта майбутніх дизайнерів одягу є духовним удосконаленням особистості, спрямованим на реалізацію ідеалів естетичної культури у творчій дизайнерській діяльності, в результаті чого виникає новий якісний стан особистості, відбувається зміна її структури в плані самопізнання і самореалізації творчого потенціалу.

Таким чином, мотиваційний компонент є найважливішим у структурі готовності і спрямований на формування позитивного ставлення студентів-дизайнерів до самоосвіти, потреби в самовдосконаленні. Використання сучасних методів навчання сприяє активізації пізнавальної активності і самостійності. Значну роль відіграє правильно спланована керована самостійна робота, яка спонукає майбутніх дизайнерів одягу до подальшого поглиблення знань, використання електронних засобів навчання, пошуку нових підходів до вирі-

шення нестандартних завдань у сфері дизайну одягу.

Когнітивний компонент. Знання та вміння як одиниці освітнього результату необхідні, але недостатні для того, щоб бути успішним у сучасному інформаційному суспільстві. Для майбутніх дизайнерів одягу як професіоналів у своїй сфері діяльності надзвичайно важливою є не стільки енциклопедична грамотність, скільки здатність застосовувати узагальнені систематизовані знання і вміння на основі міждисциплінарних зв'язків для вирішення конкретних ситуацій і завдань, що виникають у реальній дизайнерській діяльності. Тобто знання є пізнавальною базою готовності до самоосвіти, а результати освіти визнаються значущими за межами системи освіти.

Когнітивний компонент, що охоплює уявлення і поняття щодо суті, методів і форм самоосвіти в умовах дизайнерської діяльності, формується в результаті вивчення студентами системи спеціальних дисциплін та спецкурсів. Отже, когнітивний компонент готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти забезпечує орієнтаційну основу самоосвіти в умовах освітнього процесу мистецьких закладів освіти.

Діяльнісний компонент. В організації самоосвіти, на думку О. Вітківської, існує кілька суттєвих моментів [5, с. 36]. По-перше, це визначення мети. Логіка її побудови передбачає з'ясування *змісту* (чого я хочу домогтися), *обсягу* (скільки я хочу отримати) і *тимчасових обмежень* (коли я хочу отримати бажане). Діяльнісний компонент спрямований на оволодіння інформаційною культурою, прийомами і навичками самоосвітньої діяльності, стимулювання систематичної самостійної роботи студентів-дизайнерів. Тому актуалізується необхідність формування таких вмінь: ставити цілі,

завдання, планувати роботу, вибирати джерела отримання інформації, працювати з навчальною, довідковою, методичною літературою, аналізувати, виокремлювати ключові поняття, складати опорні схеми, класифікувати, узагальнювати і систематизувати, групувати вивчені факти, складати схеми, таблиці, аналізувати власний і чужий досвід і творчо використовувати його, самоконтроль за пізнавальною діяльністю, самооцінка пізнавальної діяльності тощо.

Рефлексивний компонент. З огляду на проблему використання міждисциплінарних зв'язків в освітньому процесі у мистецьких закладах вищої освіти як засобу формування готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти, необхідним видається формування у студентів-дизайнерів цілісного уявлення щодо їх майбутньої професійної діяльності на основі міждисциплінарного перенесення знань. Освітній процес при цьому має бути спрямований на використання міждисциплінарних зв'язків як засобу самоосвіти студентів крізь *рефлексивну діяльність*, яка є механізмом самоосвіти і самозміни особистості студента. Однією з найважливіших умов використання міждисциплінарних зв'язків як засобу формування готовності до самоосвіти студентів, на нашу думку, є здатність до самоосвіти протягом усього життя на основі *рефлексії*.

Механізмом формування готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти є рефлексія. Володіючи рефлексією, майбутній фахівець вміє свідомо контролювати результати діяльності і рівень власного розвитку, особистісних досягнень [10, с. 34]. У результаті рефлексивної діяльності у студентів спостерігається сформованість таких якостей і властивостей, як креативність, ініціативність, спрямованість на співпрацю, співтворчість, впевненість у собі, схильність до самоаналізу, здатність до передбачення і прогнозування результатів майбутньої дизайнерської діяльності.

Ключовою умовою самоосвіти майбутніх дизайнерів одягу є наявність адекватної самооцінки особистісного розвитку, самопізнання, чітко усвідомлені операційно сформульовані цілі, ідеали, особистісні сенси.

Висновки і пропозиції. Загалом готовність майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти є невід'ємною частиною і найважливішою умовою процесу професійного становлення. Потреба в саморозвитку – основна складова частина особистості, підготовленої до професійної діяльності відповідно до сучасних вимог суспільства. Тоді як формування готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти є педагогічно організованим циклічним процесом, у якому відбувається постійне осмислення власних потенційних здатностей як професіонала своєї справи.

Комплексний вплив на всі компоненти готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти уможливиле формування фундаменту для успішного саморозвитку, забезпечення психологічного благополуччя особистості і, як наслідок, оптимальність як особистого, так і суспільного життя. Отже, *готовність майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти* доцільно визначити як результат процесу, спрямованого на самореалізацію, особистісне самовизначення, яке сприяє розвитку емоційної, інтелектуальної, професійної та мотиваційної сфер діяльності, і безпосередній розвиток особистісних якостей. З огляду на це актуалізується необхідність визначення та обґрунтування критеріально-рівневого інструментарію дослідження проблеми формування готовності майбутніх дизайнерів одягу до самоосвіти.

Список використаної літератури:

1. Алексєєва С.В. Педагогічна система підготовки майбутніх дизайнерів до розвитку професійної кар'єри у професійних навчальних закладах художнього профілю : методичні рекомендації. Київ : МІХМД, 2014. 61 с.
2. Антонович Є.А. Дослідження синтезу дизайну і технологій у системі неперервної дизайн-освіти. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Сер.: Мистецтвознавство*. 2011. Вип. 2. С. 205–213.
3. Аристова У.В. Моделирование системы профессиональной подготовки дизайнеров в вузе : автореф. дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.08. Москва, 2007. 30 с.
4. Ашеро́в А.Т., Логві́ненко В.Г. Методи і моделі оцінки педагогічного впливу на розвиток пізнавальної самостійності студентів. Харків : УІПА, 2005. 164 с.
5. Вітковська О.І. Професійне самовизначення особистості і практичні аспекти професійної консультації : монографія. Київ : Наук. світ, 2001. 91 с.
6. Дем'янчук О.Н., Кутузова Г.І., Петрович В.С. Проблеми художньо-естетичної освіти та виховання учнівської і студентської молоді в умовах національного відродження. Луцьк : Вежа, 2001. 128 с.
7. Джура О.Д. Освіта в системі факторів професійного самовизначення особистості : дис. ... канд. філос. наук : 09.00.03. Київ, 2005. 196 с.
8. Дубасенюк О.А., Вознюк О.В. Цільові орієнтири розвитку особистості у системі освіти: інтегративний підхід : монографія. Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2009. 684 с.
9. Закатнов Д.О. Технології підготовки учнівської молоді до професійного самовизначення : монографія. Київ : Педагогічна думка, 2012. 160 с.

10. Козловська І.М., Якимович Т.Д. Особливості інтеграції у професійній підготовці майбутніх фахівців народних художніх промислів. *Нові технології навчання*. 2014. Вип. 81. С. 31–35.

11. Психологічне дослідження творчого потенціалу особистості: монографія / за заг. ред. В.О. Моляко. Київ : Пед. думка, 2008. 207 с.

Tryhub O. Structural components of readiness of future clothes designers to self-education

The article substantiates the content and structure of readiness of future fashion designers for self-education. The structure of readiness of future fashion designers for self-education is determined on the basis of the analysis of the specifics of realization of interdisciplinary connections in art institutions of higher education, which includes motivational, cognitive, activity and reflexive components. The main approaches to defining the essence of the concept of "professional readiness" are considered. One of the main objectives of the modernization of the system of higher professional education is the training of professionally competent and independent specialists, capable of adapting in complex socio-cultural conditions. In the light of modern requirements for graduates, which are formed under the influence of the situation in the labor market, the problem of future clothing designers' readiness to self-education becomes particularly relevant. The traditional view on the content of education, its role and place in the preparation of future clothing designers will require significant reevaluation and clarification. Now higher art education should focus on a personality with developed creative thinking, capable of self-modification, self-improvement and self-development. However, in reality, most students do not know how to properly organize their self-development and self-education.

The author's definition of the term "readiness for self-education of future clothing designers" is proposed as a complex personal education, the mechanism of which is the development of dialectical thinking, which allows to process information from different disciplines, generalize it, systematize and classify to solve professional problems. professional competencies.

It is determined that the formation of the readiness of future fashion designers for self-education is specified by the following tasks: taking into account the individual personality traits of future fashion designers; formation of a positive and interested attitude to self-education and self-improvement; formation of future clothing designers adequate self-assessment of the formation of readiness for self-educational activities, their own abilities, vision of prospects for the realization of individual capabilities of the individual in professional self-realization; formation of the ability to independently apply meaningful knowledge, beliefs and principles of activity.

Thus, the formation of the readiness of future fashion designers for self-education is a pedagogically organized cyclical process, in which there is a constant understanding of their own potential as a professional and stimulating his professional and personal development.

Key words: *readiness, self-education, professional readiness, future fashion designers.*